

ISHAMS HISTORIE

Jeg heter Isham. Nå er jeg 20 år og bor i et land som heter Canada. Her liker jeg meg godt, men egentlig kommer jeg fra et land som heter Pakistan. For noen år siden, skjedde det noe som gjør at vi ikke kan bo der lenger. Det gjør ganske vondt inni meg når jeg tenker på det, men av og til kan det være fint å dele historien sin med andre, for det kan på en måte være til trøst og hjelp å vite at andre vet om hva som skjer.

Da jeg var 9 år, skjedde det noe veldig vanskelig med moren min. Jeg lurer på: har du noen gang blitt ertet for det du tror på? Det føles ikke noe godt! I Pakistan er det noen som ikke liker oss kristne. Jeg har mange venner som tror på noe annet enn meg, men de som jobbet sammen med moren min likte ikke at hun var kristen. Den dagen det forferdelige skjedde, var det skikkelig varmt i landet. Mamma jobbet ute på åkeren og der blir det skikkelig varmt. Mamma hadde ikke noen kopp å drikke av da hun var tørst, så hun lånte den som stod ved brønnen og drakk av den. Det var det mange av de som jobbet med mamma ikke likte. De begynte å krangle med henne, og sa at hun hadde gjort vannet urent, bare av å drikke av det. Faktisk så ringte de til politiet og ba dem arrestere mamma. I tillegg satt de ut mange falske rykter om at mamma hadde snakket stygt om det kollegaene hennes trodde på. Det var ikke sant, men politiet trodde ikke på mamma, så de satt henne i fengsel! Jeg, og resten av familien min måtte flytte og leve i skjul for det var også mange som var sinte på oss, for de trodde mamma hadde gjort noe galt.

I flere år måtte mamma være i fengsel. Vi fikk bare besøke henne av og til, så dette var en veldig tung og vanskelig periode for oss. Ett lyspunkt var at vi visste at mange mennesker i verden visste om oss, ba for oss og skrev til viktige personer som bestemmer i landet om at mamma burde settes fri.

Etter hele 10 år ble mamma endelig frikjent! Men fortsatt var det mange som ikke likte at hun var kristen og trodde på de falske ryktene, så det ble alt for farlig for oss å fortsette å bo i Pakistan. Derfor måtte vi flytte til Canada. Jeg drømmer om en dag å få komme tilbake til Pakistan, men jeg vet ikke om det kommer til å bli mulig.

Jeg håper det er slik i landet ditt, at man kan få lov til å tro det man vil, uten at andre mennesker ertes eller gjør andre ting mot de som tror annerledes. Kanskje dere kan være med og be for Pakistan? At alle må tolerere hverandre og at alle må ha like rettigheter, uansett hvilken tro eller religion de har! Jeg vet også at det betyr mye for de kristne i Pakistan at andre ber for dem. Takk for at dere kan være med på det!

